

Llei

qualificada d'Extradició

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 28 de novembre de 1996 ha aprovat la següent:

Llei qualificada d'Extradició

Exposició de motius

I. La inserció d'Andorra en el camp de les relacions interestatals adherint-se a convencions i tractats internacionals comporta que la regulació interna de l'Estat s'adeqüi a les necessitats internacionals de manera però que les obligacions entre Estats no afectin a la sobirania nacional.

És evident que en el present segle les relacions internacionals excedeixen del marc social o cultural i obliguen a una recíproca ajuda en camps tan importants com el penal. La col·laboració internacional en aquest camp té com a primer fonament l'extradició per tal d'evitar que els delictes no quedin sense sanció per raons de competència territorial o personal dels tribunals del país on el delinqüent es troba.

La necessitat i conveniència d'una regulació interna del procediment d'extradició com a supòsit previ a qualsevol tractat d'extradició que l'Estat andorrà pugui formalitzar amb altres Estats i com a norma de subsidiària aplicació per la via de la reciprocitat en cas de manca de tractats, és reconeguda per tots.

II. L'adhesió d'Andorra al Consell d'Europa ha de comportar una progressiva i contínua adaptació de les normes de dret internacional d'aplicació a les relacions de les jurisdiccions andorranes amb les jurisdiccions d'altres Estats.

L'establiment de regles uniformes en matèria d'extradició permet avançar en el treball d'adaptació legislativa i obre la possibilitat d'adhesió d'Andorra al Conveni europeu d'extradició, signat a París el 13 de desembre de 1957, així com als dos protocols addicionals adoptats el 1975 i el 1978.

La present Llei ja s'ha inspirat amplament en aquells instruments internacionals. S'introdueixen així les normes de procediment fixades en el Conveni euro-

peu d'extradició de 1957 pel que fa a la detenció provisional, la regla d'especialitat, l'expedient de tramitació de la petició d'extradició i el lliurament de la persona extraditada. D'altra banda s'inclou algun concepte com el de mesures de seguretat que ha de ser interpretat d'acord amb l'article 25 del referit Conveni europeu d'extradició.

D'igual manera la present Llei acull expressament —article 14,— les disposicions de l'article 3 del Conveni europeu d'extradició, relatives a les motivacions polítiques i a les consideracions de raça, de religió, de nacionalitat o d'opcions polítiques que puguin aparèixer darrera una demanda d'extradició. Tot amb les importants matisacions, que figuren a l'article 20 de la Llei, que permeten impedir, mercès a les precisions establertes al protocol addicional del 1975, que criminals de guerra poguessin invocar una motivació política que els excloués de l'extradició.

Finalment, la Llei acull també l'orientació europea pel que fa a les infraccions militars i a l'exclusió de la pena de mort en cas d'extradició.

Títol primer. Caràcters generals de l'extradició

Article 1

L'extradició és la mesura mitjançant la qual un Estat lliura a un altre Estat, que li ho demana, una persona recercada o ja condemnada per les jurisdiccions penals del país que la reclama.

A falta de tractats internacionals en la matèria, les jurisdiccions penals andorranes la demanen o l'atorguen sota les condicions i segons les regles d'aquesta Llei. En cas d'existència de tractats, les regles d'aquesta Llei s'apliquen en les situacions no previstes per aquests tractats.

No es pot lliurar ningú que no hagi estat objecte d'accions judicials o d'una condemna per fets castigats amb les penes o les mesures de seguretat que preveu aquesta Llei.

Article 2

Poden donar lloc a extradició:

a) els fets castigats per les lleis de l'Estat sol·licitant i de l'Estat sol·licitat amb una pena de privació de llibertat o amb una mesura de seguretat que aplicada en el seu grau màxim és igual o superior a un any de privació de llibertat.

b) el fet d'haver estat dictada una condemna a una pena o si s'ha decidit una mesura de seguretat al territori de l'Estat sol·licitant, d'una durada d'almenys quatre mesos.

Article 3

1. L'extradit lliurat, ja sigui a Andorra ja sigui per Andorra, no pot ser objecte d'accions judicials, ni jutjat, ni detingut per a l'execució d'una pena o d'una mesura de seguretat, com tampoc sotmès a cap altra restricció de la seva llibertat individual, per cap fet anterior al seu lliurament, que no sigui aquell que ha motivat l'extradició, llevat dels casos següents:

a) Quan l'Estat que l'ha lliurat ho accepta, estimant una demanda d'ampliació d'acord amb els requisits de fons i forma de l'extradició, que ha anat acompanyada de la declaració de la persona lliurada.

b) Quan, tot i tenir l'ocasió de fer-ho, la persona extraditada no ha abandonat en el termini de quaranta-cinc dies posteriors a la seva excarceració definitiva, el territori de l'Estat a què ha estat lliurada o si hi ha tornat després d'haver-lo abandonat.

2. Malgrat aquestes disposicions, l'Estat sol·licitant pot prendre les mesures necessàries per acordar una expulsió eventual del territori, i també per aconseguir la interrupció de la prescripció, fins i tot la tramitació d'un procediment en rebel·lia.

3. Llevat dels casos que preveu el paràgraf 1.b), no es pot perseguir ni jutjar la persona lliurada, ja sigui a Andorra ja sigui per Andorra, quan la durada de la sanció màxima legalment aplicable al fet motiu de l'extradició sigui rebaixada per sota d'un any durant el procediment.

4. La reextradició de la mateixa persona a un altre Estat, per fets anteriors al lliurament només es pot fer sota les condicions del paràgraf 1.a) llevat dels casos que preveu el paràgraf 1.b).

Títol II. Demanda d'extradició feta a un Estat estranger

Article 4

La sol·licitud d'extradició l'acorda, mitjançant aute, l'òrgan jurisdiccional competent en la causa o el magistrat d'aquest delegat expressament, a instància del Ministeri Fiscal, d'ofici, o a instància de la part que ha exercitat l'acció penal, després d'informe previ del Ministeri Fiscal en aquests dos darrers casos.

La sol·licitud d'extradició ha d'anar acompanyada dels documents justificatius que exigeix la legislació de l'Estat sol·licitat o, en tot cas, dels documents que s'enumeren en els apartats a), b), c) i e) de l'article 7.

Contra l'aute que denega la sol·licitud d'extradició, el Ministeri Fiscal o la part que ha exercitat l'acció penal poden formular recurs d'apel·lació davant el President del Tribunal Superior de Justícia en el termini de cinc dies a comptar de la data de notificació de l'aute.

El President del Tribunal Superior o el magistrat delegat del mateix Tribunal resol per aute, oïdes les parts.

La sol·licitud ferma d'extradició és immediatament tramesa al Govern que la fa arribar, per via diplomàtica, a l'autoritat estrangera competent, juntament amb els documents esmentats més amunt.

La persona lliurada a les autoritats andorranes és immediatament empresonada, per ordre del Batlle de guàrdia, ja sigui amb vista a l'execució de la pena, ja sigui per posar-la a la disposició del Batlle instructor o del tribunal competent.

Article 5

L'extradició és nul·la si s'executa fora dels casos que preveu aquesta Llei o sense respectar la prescripció de la pena o de l'acció.

En el cas d'execució d'una pena definitiva resultant d'una sentència ferma, la demanda de nul·litat ha de ser formulada per la persona extraditada davant del Tribunal de Corts en un termini de quinze dies a comptar de la seva presentació al Batlle de guàrdia. El Tribunal de Corts, en el curs d'un judici oral, oïx les parts i

resol en el termini d'un mes. La decisió del Tribunal de Corts és apel·lable davant la Sala Penal del Tribunal Superior en un termini de quinze dies. El Tribunal resol després d'audiència prèvia de les parts.

En el cas d'un extradit en període d'instrucció, la nul·litat s'ha de demanar davant el Tribunal de Corts o del Tribunal de Batlles segons el cas, com a qüestió de previ pronunciament de conformitat amb el que disposa el Codi de Procediment Penal.

En un altre cas, aquesta nul·litat pot ser invocada segons les normes processals aplicables.

En el cas d'anul·lació d'una extradició, l'extradit és alliberat i no pot ser detingut de nou com tampoc jutjat pels mateixos fets o per fets anteriors, llevat dels casos i de les condicions que preveu els apartats 1.b) i 2 de l'article 3.

Article 6

En cas d'urgència, prèviament a la demanda d'extradició i oït el Ministeri Fiscal, l'òrgan jurisdiccional competent pot demanar la detenció provisional de la persona recercada.

La petició d'arrest provisional es trameta a les autoritats competents de l'Estat sol·licitat ja sigui per via diplomàtica, ja sigui directament per via postal o telegràfica, ja sigui mitjançant l'organització internacional de policia criminal (Interpol), ja sigui utilitzant qualsevol altre mitjà que deixi una prova escrita o que l'Estat sol·licitat accepti. Aquesta petició ha de comprendre les indicacions que exigeixi la llei interna de l'Estat sol·licitat i, en tot cas, les indicacions que s'estipulen al paràgraf 2 de l'article 9.

Títol III. Demanda d'extradició adreçada a l'Estat Andorrà

Article 7

La demanda s'adreça al Govern per via diplomàtica i ha d'anar acompanyada dels documents següents:

a) L'original o la còpia autèntica de la decisió de condemna executòria, de l'ordre de detenció o de qualsevol altra resolució que tingui la mateixa força

executòria, lliurat segons les formes que prescriu la llei de l'Estat sol·licitant.

b) Un escrit en el qual s'exposin els fets que motiven la demanda d'extradició que ha de precisar, sobretot, la data i el lloc en què van ocórrer, la seva qualificació legal i les referències a les disposicions legals que els són aplicables, la durada de la sanció de privació de llibertat aplicable i, si escau, de la sanció que s'ha dictat.

c) Una còpia de les disposicions legals aplicables tant als fets en virtut dels quals es reclama l'extradició, com a les regles generals d'extradició, o, si això no és possible, una declaració sobre el dret aplicable.

d) El compromís de l'Estat sol·licitant de fer assegurar el respecte de les regles de procediment judicial, de judici o de detenció de la persona extraditada amb les reserves i en les condicions que preveu l'article 3 de la present Llei, quan la legislació o el dret intern d'aquest Estat no prevegin, expressament, el respecte d'aquelles regles.

e) La descripció, tan precisa com sigui possible, de la persona reclamada i totes aquelles altres informacions susceptibles de determinar la seva identitat i la seva nacionalitat.

f) Una traducció al català o al francès o al castellà dels documents enumerats anteriorment.

Article 8

Oït el Ministeri Fiscal, el Govern aprecia l'oportunitat de trametre o no el dossier complet al Ministeri Fiscal.

La transmissió dóna competència exclusiva als tribunals per prendre la decisió d'atorgar o de refusar l'extradició.

Quan rep el dossier, el Ministeri Fiscal ordena la recerca de la persona reclamada i la seva presentació per part de la policia al Batlle de guàrdia que procedeix al seu interrogatori d'identitat i, ordena l'empresonament, notificant-li el títol en virtut del qual es fa la detenció. El Batlle de guàrdia informa el President del Tribunal de Corts de la detenció.

El Batlle de guàrdia informa la persona interessada del seu dret d'escollir un advocat o de fer-se'n designar un d'ofici. Si

no ho fa la persona interessada, se li'n designa un d'ofici.

Article 9

En cas d'urgència, abans la transmissió eventual del dossier complet pel Govern al Ministeri Fiscal, es pot ordenar la detenció provisional de la persona reclamada, a instància de les autoritats competents de l'Estat sol·licitant.

La demanda de detenció provisional ha de fer esment d'un dels documents que preveu l'apartat a) de l'article 7, ha d'expressar la intenció de trametre una demanda d'extradició i ha de precisar la infracció motiu de la demanda d'extradició, la data i el lloc on s'ha comès i, eventualment, la durada de la sanció dictada, com també, sempre que sigui possible, la descripció de la persona recercada.

Les autoritats competents de l'Estat sol·licitant poden adreçar la demanda a les autoritats competents andorranes per les vies previstes al segon paràgraf de l'article 6. En tots els casos, aquesta demanda s'ha de trametre immediatament al Ministeri Fiscal.

A petició del Ministeri Fiscal, el Batlle pot ordenar la detenció provisional després d'haver procedit d'acord amb les disposicions dels paràgrafs tercer i quart de l'article 8.

La detenció ha d'ésser immediatament comunicada pel mateix Batlle de guàrdia al President del Tribunal de Corts i al Govern d'Andorra, que ho notificarà a l'Estat sol·licitant.

El President del Tribunal de Corts pot decidir la fi de la detenció provisional si, en el termini de 18 dies després de la detenció, no s'ha sotmès al Govern d'Andorra la demanda d'extradició acompanyada dels documents que precisa l'article 7.

En tots els casos, aquesta detenció no pot excedir quaranta dies a comptar de la detenció provisional fins a la recepció del dossier d'extradició pel Tribunal de Corts.

L'alliberament no impedeix una nova detenció i una posterior extradició, si la demanda d'extradició arriba posteriorment.

En cap cas es podrà procedir a la detenció per raó d'urgència d'una persona que ja hagi estat detinguda per la mateixa raó i se l'hagi posat en llibertat per no haver-se sol·licitat ulteriorment la seva extradició o aquesta hagi estat denegada.

Article 10

A partir de la detenció, i en qualsevol moment del procediment, la persona detinguda pot demanar la llibertat d'acord amb el que disposa el Codi de Procediment Penal.

La demanda de llibertat s'ha d'adreçar al President del Tribunal de Corts que resol mitjançant aute, que és apel·lable davant el President de la Sala Penal del Tribunal Superior, el qual resol d'acord amb el que disposa el Codi de Procediment Penal.

Si s'ha formulat recurs d'apel·lació contra l'aute que ha resolt la sol·licitud d'extradició, el President de la Sala Penal del Tribunal Superior és igualment competent per resoldre sobre la demanda de llibertat.

Article 11

Practicades les diligències de l'article 8, el Ministeri Fiscal tramet el dossier al Tribunal de Corts amb el seu escrit d'al·legacions.

Al judici d'extradició són parts exclusivament la persona interessada i el Ministeri Fiscal; l'Estat sol·licitant hi és representat pel mateix Ministeri Fiscal.

El Tribunal de Corts dóna coneixement de l'expedient a l'advocat de la persona interessada, i li concedeix un termini de quinze dies per formular al·legacions i, si escau, per proposar proves.

Practicades les proves proposades per les parts així com les acordades d'ofici pel Tribunal que no es puguin practicar el dia del judici oral, es dóna trasllat del resultat de les proves a les parts i el Tribunal fixa la data del judici oral.

Les parts poden presentar escrit de conclusions fins cinc dies abans de la data del judici oral.

El judici oral s'inicia amb l'interrogatori de la persona interessada i amb la pràctica de les proves; tot seguit es dóna la paraula al Ministeri Fiscal i en darrer terme, a l'advocat de la persona interessada

a fi que formulï les seves conclusions. Finalment, el Tribunal resol mitjançant aute.

Article 12

El Ministeri Fiscal, com també la persona interessada, poden presentar recurs d'apel·lació davant de la Sala Penal del Tribunal Superior en el termini de quinze dies a comptar de la notificació de l'aute.

La Sala Penal resol d'acord amb el procediment previst per al recurs de suplicació.

Article 13

Si diversos Estats demanen, concurrentment, l'extradició, ja sigui pel mateix fet, ja sigui per fets diferents, es resol tenint en compte totes les circumstàncies i, en especial, la gravetat relativa i el lloc de les infraccions, les dates de les demandes respectives, la nacionalitat de la persona reclamada i la possibilitat d'una extradició ulterior a un altre Estat.

Article 14

L'extradició no s'atorga:

1. Quan la persona, objecte de la demanda, és de nacionalitat andorrana.
2. Quan els fets que motiven la demanda són de caràcter polític o quan resulta de les circumstàncies que l'extradició es demana amb una finalitat política.
3. Quan l'Estat sol·licitant no és competent per raó de territorialitat o de personalitat per jutjar penalment la persona objecte de la demanda.
4. Quan existeixin motius seriosos de creure que la demanda d'extradició motivada per una infracció de dret comú s'ha presentat per tal de perseguir o castigar una persona per consideracions de raça, de religió, de nacionalitat o d'opinions polítiques o que la situació d'aquesta persona pugui ser agreujada per l'un o l'altre d'aquests motius.
5. Quan l'extradició es demana amb motiu d'infraccions militars que no constitueixen infraccions de dret comú.
6. Quan, a criteri del Tribunal, els fets principals que motiven la demanda no són castigats per la llei penal andorrana o no es donen les condicions requerides a l'article 2 de la present Llei.

7. Quan la infracció motiu de la demanda s'ha comès en les condicions que preveuen els articles 2 a 4 del Codi penal i si les autoritats judicials andorranes decideixen d'iniciar accions judicials.

8. Quan la persona reclamada ja és objecte d'accions judicials o ha estat definitivament jutjada a Andorra pel fet o pels fets motiu de la demanda d'extradició, o si les autoritats judicials andorranes han decidit posar fi a les accions judicials que han exercit pel mateix fet o pels mateixos fets, sempre que la decisió de la justícia andorrana no hagi estat presa per raons de incompetència territorial.

9. Quan, amb anterioritat a la demanda, s'ha produït la prescripció de l'acció o de la pena segons la legislació d'Andorra o de l'Estat sol·licitant.

10. Quan la llei de l'Estat sol·licitant castiga amb la pena de mort el fet, motiu de la demanda d'extradició, llevat que aquest Estat assegurí, de manera suficient per a les jurisdiccions andorranes competents per atorgar l'extradició, que la pena de mort no s'executarà.

11. Quan la legislació o el dret intern de l'Estat sol·licitant no preveu, expressament, que l'exercici de l'acció judicial, del judici o de la detenció de la persona extradida, seran practicades amb les reserves i en les condicions que preveu l'article 3.

12. Quan la culpabilitat de la persona reclamada o el fonament dels càrrecs que pesen contra aquesta persona no són versemblants.

13. Quan la condemna resulta d'un error manifest.

14. Quan l'extradició és susceptible de tenir conseqüències d'una gravetat excepcional per a la persona reclamada, especialment a causa de la seva edat o del seu estat de salut.

15. Quan la persona reclamada seria jutjada en l'Estat sol·licitant per un tribunal que no assegurí les garanties fonamentals de procediment i de protecció dels drets de la defensa o per un tribunal constituït especialment per al seu cas particular o quan l'extradició es sol·licita per l'execució d'una pena o mesura de seguretat imposada per aquest tipus de tribunal.

Article 15

L'extradició s'atorga en els casos que preveu aquesta Llei, quan no existeix cap dels impediments enunciats a l'article anterior i quan, de manera general, l'acció judicial o la condemna invocades no són contràries a l'ordre públic andorrà o internacional.

Article 16

Si, en qualsevol moment del procediment judicial, la persona interessada declara renunciar al benefici d'aquesta Llei i accepta ser lliurat a les autoritats de l'Estat sol·licitant, el Tribunal competent dicta aute per acordar l'extradició.

Article 17

Quan la persona de qui es demana l'extradició és processada o ha estat condemnada a Andorra amb motiu d'una infracció diferent, l'aute que concedeixi l'extradició pot decidir que el lliurament a l'Estat sol·licitant s'efectuarà només quan l'acció judicial hagi finalitzat i, en cas de condemna, després d'haver complert la pena.

Article 18

Esdevingut ferm l'aute d'extradició, el Ministeri Fiscal el tramet al Govern perquè el comuniqui a l'Estat sol·licitant.

En el supòsit d'aute executori que denegui l'extradició, la persona reclamada, si no està detinguda per un altre motiu, ha de ser alliberada immediatament.

En cas d'aute executori que acordi l'extradició i si la persona extradida es troba en llibertat, aquesta és detinguda i empresonada per ordre del Tribunal de Corts o a instància del Ministeri Fiscal.

El Govern d'Andorra lliura la persona extradida en les condicions que estableixi l'aute d'extradició quan l'Estat sol·licitant li ho demani.

Si la persona extradida no és reclamada en el termini de trenta dies a comptar de la comunicació de l'aute executori d'extradició a l'Estat sol·licitant, ha de ser posada en llibertat sempre que no estigui detinguda per un altre motiu, i els tribunals andorranos, posteriorment, poden denegar-ne l'extradició pel mateix motiu en cas de nova demanda.

Article 19

Els incidents del procediment d'execució, motivats per la força major o per qualsevol altre motiu, es resolen contradictòriament, en primera instància pel Tribunal de Corts que actua a instància del Ministeri Fiscal o de la persona interessada, i en grau d'apel·lació per la Sala Penal del Tribunal Superior.

S'apliquen les regles generals de procediment que preveuen els articles 11 i 12 d'aquesta Llei.

Article 20

Per a l'aplicació de l'article 14.2 no seran considerats com a fets de caràcter polític:

a) els crims contra la humanitat previstos al Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi adoptat per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 9 de desembre de 1948;

b) les infraccions previstes als articles 50 del Conveni de Ginebra de 1949 per a la millora del tracte dels ferits i malalts en les forces armades; 51 del Conveni de Ginebra de 1949 per a la millora de la situació dels ferits, malalts i nàufrags de les forces armades; 130 del Conveni de Ginebra de 1949 relatiu al tractament de presoners de guerra i 147 del Conveni de Ginebra de 1949 relatiu a la protecció de persones civils en temps de guerra;

c) totes aquelles altres violacions anàlogues de les lleis de la guerra i contràries al dret humanitari que no fossin previstes en els Convenis de Ginebra.

Disposició final

Aquesta Llei entra en vigor el mateix dia de la seva publicació al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Casa de la Vall, 28 de novembre de 1996

Josep Dallerès Codina
Síndic General

Nosaltres els Coprínceps la sancionem i promulguem i n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Jacques Chirac
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Martí Alanís
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra